

רע"פ 4139/17 - אליאס נסיר נגד מדינת ישראל

**בבית המשפט העליון
רע"פ 4139/17**

כבוד השופט א' שהם

לפני:

אליאס נסיר

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בנצרת, בע"פ 61831-02-17, מיום 25.4.2017, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: א' הלמן – סג"ן, י' שטרית; ו-ס' דבורה

עו"ד אדם ג'ורנו

בשם המבקש:

עו"ד אופיר טישלר

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בנצרת (כב' הרכב השופטים: א' הלמן – סג"ן, י' שטרית; ו-ס' דבורה), בע"פ 61831-02-17, מיום 25.4.2017. בגיןו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דיןו של בית משפט השלום בטבריה (כב' סגן הנשיא – נ' מישורי לב טוב), בת"פ 7090-06-15, מיום 15.12.2016.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בטבריה, המחייב לו את ביצוע העבירות הבאות: ציד חיית בר מוגנת, לפי סעיפים 2 ו-14(ב) לחוק להגנת חיית הבר, התשט"ו-1955 (להלן: החוק); ציד מכל רכב ממונע, בניגוד לתקנה 6(ד) לתקנות להגנת חיית הבר, התשל"ו-1976 (להלן: התקנות), וסעיף 14 לחוק; והחזקת רובה ציד כשהוא

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

אינו א Roz בнерתיך וכשהוא טען, בנגד לתקנה 6(ה) לתקנות, וסעיף 14(א) לחוק.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 11.10.2014, סמוך לשעה 16:00 ואילך, עסוק המבוקש מצד חוגלה, באמצעות רובה צייד חד קני, מסוג ברטה, שמספרו AA26A825, וזאת בשתחים החקלאיים הסמוכים לצפון בקעת בניאל. על פי הנטען בכתב האישום, ביצע המבוקש את היר, במהלך נסיעה ברכבת, מסוג רנו "קנגו" לבן (להלן: הרכבת), שמספרו 1990836, ונכפה כשהוא צד חוגלה אחת. בסמוך למקום שבו נכפה הרכבת, נמצא שני תרמילים של רובה צייד, שאחד מהם נורה מרובה הצייד, ונוצות חוגלה, אשר הינה בגדר חיית בר מוגנת. עוד נמסר בכתב האישום, כי אין ברשותו של המבוקש היתר למשוך הנזקרים.

3. ביום 15.12.2016, לאחר משפט הוכחות, הרשי בית משפט השלום את המבוקש, בציינו כי אשמתו של המבוקש בביצוע העבירות המיחסות לו בכתב האישום, הוכחה על ידי המשיבה, מעבר לכל ספק. בהכרעת דין המפורטת, העדי בית משפט השלום את גרסת התביעה על פני גרסת הגנה, וקבע כי המבוקש נכפה על-ידי עד, בעת שירה ברובה צייד מתוך רכבו. עוד דחאה בית משפט השלום, את טענת האלibi שהעלתה המבוקש. בית משפט השלום קבע בנוספף, כי אין במחדלים שנפלו בחקירות המשטרה, כדי לפגוע פגיעה קשה ביכולתו של המבוקש להtagונן מפני האישומים שייחסו לו, או בכךו לגרום לו לעיוות דין. בקביעותיו האמורות, הסתמן בית משפט השלום על מכלול ראיות שהונחו בפניו, ובهن, בין היתר: עדות של העד, עופר חקלאי (להלן: העד חקלאי), לפיה הוא ראה אדם, העונה לתיאור הכללי של המבוקש, אשר זהה על ידו גם בבית המשפט, כשהוא עוסק מצד חוגלה – עדות אשר נמצאה מהימנה על ידי בית משפט השלום; הימצאותו של תרמיל, אשר נורה מנשקו של המבוקש, בזירת העבירה; מצאת נוצות חוגלה בזירת העבירה; סתיות שנמצאו בגרסתו של המבוקש; ועוד.

4. ביום 19.1.2017, ניתן גזר דין של בית משפט השלום בעינויו של המבוקש. בבואה לקבע את מתחם העונש ההולם, נתן בית משפט השלום את דעתו, לערכים המוגנים אשר נפגעו ממעשיו של המבוקש. בית משפט השלום הפנה, בהקשר זה, למספר עריכים שמצוינו בפסקת הערכאות השונות בעבר, כעומדים בבסיס העבירה, ובهم: מניעת צער בעלי חיים; איסור בל תשחית; אכזריות; וסכנה לבתוחנים של היורה, ושל כל אדם המצוי בסביבתו ומהוזר רכבו. מידת הפגיעה בעריכים אלו, נקבע בית משפט השלום, הייתה ברף הבינוני, שכן מדובר גיסא, הרג המבוקש היה אחת בלבד, ואין עדות להימצאותם של אנשים נוספים בקרבתו בעת היר; ומайдך גיסא, מדובר בהפרת האמון שנטנו רשויות המדינה במבוקש, עת גרם למוותה של חיית בר מוגנת. בהתייחס לנسبות ביצוע העבירה, ציין בית משפט השלום, כי העובדה שה מבוקש הגיע למטרו המרוחק מביתו, באמצעות רכבו, וכאשר הוא מצוי ברובה צייד, מצביעה על תכנון מוקדם לביצוע העבירות. כמו כן, הזכיר בית משפט השלום, כי המבוקש פעל לבדו, ולפיקח חלקו ביצוע העבירה, "מרכז זומינטי".
במסגרת החלטתו סקר בית משפט השלום את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא, ולאורה קבע בית משפט השלום, כי מתחם העונש ההולם נع, במקורה דן, בין הימנעות מהטלת מאסר, לבין מסטר חודשי מאסר בפועל, לרוץ' בדרך של עבודות שירות. כמו כן, קבע בית משפט השלום, כי מתחם הקנס נע בין 4,000 ₪ ל-12,000 ₪; וזאת לצד חתימה על התחייבות כספית להימנע מהעבירה, בסכום אשר נע בין 5,000 ₪ ל-20,000 ₪.

לצורך קביעת העונש המתאים בגדרי מתחם הענישה, נדרש בית משפט השלום לנسبותיו האישיות של המבוקש, ובهن: היעדרן של הרשעות קודמות לחובתו; גילו המתקדם; וחולוף הזמן ממועד ביצוע העבירות בחודש אוקטובר 2014 עד למועד מתן גזר הדין. כשיקולים לחומרה, ציין בית משפט השלום, את מגמת ההחמרה שביקש המחוקק לנוקוט עם עברייני הצד הבלתי החוקי; את העובדה כי המבוקש הפך אמון שניית בו, עת ניתן לו רישיון להחזקת נשק לצרכי צייד חוקי; וכן ציין, כי קיימים צורך להרטיע את הרבים, מפני ביצוע עבירות מסווג זה. עוד במסגרת גזר דין, נדרש בית משפט

השלום לשוגית חילוט הנشك, אשר בו השתמש המבוקש לביצוע העבירה. לאחר שכלל השיקולים הצריכים לעניין, השית בית משפט השalom על המבוקש, את העונשים הבאים: 4 חודשי מאסר על תנאי, לבסוף המבוקש את העבירה בה הורשע, למשך שנתיים; קנס בסך 7,500 ₪; והתחייבות, בסכום של 15,000 ₪, להימנע מביצוע העבירה במשך 3 שנים מעת גזר הדין. כמו כן, הורה בית המשפט על חילוט הנشك, אשר שימוש את המבוקש לצד.

5. המבוקש, אשר מיאן להשלים עם הכרעת דיןו של בית משפט השalom, ועם גזר הדין, הגיע ערעור לבית המשפט המחוזי. בפסק דין, מיום 25.4.2017, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור על שני חלקיו, בצדינו, כי "מקצת הראיות יוצר תמונה שלמה ובהירה, לפיה המערער [הmboksh] ביצע את מעשה העבירה". עוד ציין בית המשפט המחוזי, כי העד חקלאי מסר בעדותו תיאורים אמינים באשר להתרחשויות האירוע, אשר כללה את אלו: זיהוי רכבו של המבוקש במטעי הבדיקות של העד חקלאי; זיהוי נהג הרכב כשהוא מצוי קנה של רובה ציד מחלון הרכב, ווורה אל תוך שורת המטיעים; זיהוי נהג הרכב יוצאה מרכבו, רץ לכיוון המקום אליו יירה קודם לכך, ושב שם עם חוגלה בידו; וביריחתו של נהג הרכב במהירות עם רכבו, מזירת היר. בית המשפט המחוזי ציין, בהקשר זה, כי תיאורי אלו של העד חקלאי, לרבות מספר הרכב של המבוקש, נמסרו טלפונית, בזמןאמת, לפפקח מטעם רשות הטבע והגנים הלאומיים, אשר אף העיד על כך, לאחר מכן, בבית משפט השalom. בית המשפט המחוזי ציין בនוסף, כי תיאוריו של העד עלתה בקנה אחד, עם מציאתו של תרミיל, אשר נורה מרובה הצד של המבוקש, בזירת האירוע, לאחר שהmboksh עצמו אישר כי רובה הצד נמצא בחזקתו [...], וכי אף אחד מלבדו (ואף לא בנו ג'וני) לא עושה שימוש בנשק זה". בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי טענת האלibi שהעללה המבוקש, לפיה באוטה שבת הוא עסוק בצד קבוצתי, עם חברי, באיזור קיבוץ רביב, אינה יכולה לסייע לו. זאת, לאחר שגם לפי עדויותיהם של עדי ההגנה, נותר לmboksh די זמן להגיע למקום רביב, למטיעים של העד חקלאי, בשעות הצהרים. כמו כן, ציין בית המשפט המחוזי, כי גם טענתו של המבוקש, לפיה יסודותיה של עבירת הצד מכלי רכב לא הוכחו, אינה יכולה להתקבל, שכן נפקא מינה לשאלת האם הרכב היה מונע בשעת היר, אם לא. בהתייחס לטענותו של המבוקש, לפיה הרשות נשענת על ראיות נסיבתיות בלבד, עמד בית המשפט המחוזי, בפרטנות על ההלכה ביחס להרשעה על בסיס ראיות אלו בלבד. צוין, בהקשר זה, כי לצורך הרשעה כזו, נדרש לעמוד ב מבחן "תלת שלבי", כאשר בשלב האחרון, נבחנת השאלה האם קיים הסבר חולופי למערכת הראיות הנסיבתיות, ובית המשפט המחוזי קבע, כי המבוקש לא הצלח להציג על כל "מסקנה אפשרית וסבירה, בלבד זו המרשעה". טענה נוספה של המבוקש, אשר נדחתה בפסק דין של בית המשפט המחוזי, הייתה כי יש במחדרי החקירה המשטרתית, ובינם השהוי בחקרתו של המבוקש או אי ערכית מסדר זיהוי בנסיבות העד חקלאי, כדי להביא ליצויו. לשמלות התמונה צוין, כי בית המשפט המחוזי לא סמרק את ידיו על כל האמור בהכרעת דין של בית משפט השalom, בצדינו כי לא היה מקום לייחס משקל כלשהו לעובdet הימצאותו של נזcitות חוגלה בסמוך למקום בו נמצאו התרמיילים, ובאומרו כי בית משפט השalom אף נתפס לכלל טוות באשר לשעת התרחשותה של העבירה. ואולם, נקבע כי אין בטיעות אלו, כדי להשליך על הרשותו של המבוקש בעבירות המזוהה לו, הרשעה אשר הושתתה על תשומות וראיית מקיפה ומספקת.

בכל הנוגע להשגותו של המבוקש על חומרת העונש שהושת עליו, צוין בית משפט המחוזי, כי בית משפט השalom גזר את העונש בהתאם לעקרונות שהותו בתיקון 113 לחוק העונשין; כאשר גזר הדין עצמו, אינו חמור או סוטה מדיניות הענישה הנהוגה, במידה אשר תצדיק את התרבותה של ערכאת הערעור. לפיכך, דחה בית המשפט המחוזי גם את רכיב הערעור, אשר נסב על חומרת העונש שהושת על המבוקש.

בקשת רשות הערעור ותגובה המשיבה

6. בבקשת רשות הערעור שלפניי, טוען המבוקש כי מקרהו מעלה מספר שאלות משפטיות, המצדיקות מתן רשות

לערעור בפני עצמה שלישית, וכי נדרשת התערבותו של בית משפט זה, למניעת עיוות דין. בבקשתנו, כי בית משפט השלים שגה עת התייחס לראיות בעניינו של המבקש כראיות ישרות, ולא ניתן אותן כראיות נסיבותיות. נטען, בהקשר לכך, כי בית המשפט המחויז שגה כאשר דחה את הטענה, לפיה מדובר בראשות נסיבותות בלבד, אף שהבעוי כי זיהויו של המבקש היה בלתי מספיק. השאלה העולה מכך, לדידו של המבקש, היא האם מותר לבית משפט של ערעור, לאשר את הכרעת הדין על סמך ניתוח שונה של הראיות, ולמלא את מה שהחסירה הערקה הדינונית. עוד טועון המבקש, כי בית המשפט המחויז שגה באופן ניתוח עברית הצד מתוך רכב מסווג, וכי "השארת ניתוח זהה" על כן, תוביל להרשעת חפירים פשוט. זאת, שכן לטענתו המבקש, על פי ניתוחו של בית המשפט המחויז, די "ציד" נהג ברכבו בתוך שטח, שברשותו רובה, על מנת שניית יהיה להרשיונו בעבירה האמורה. שאלה נוספת אשר עולה, לעומת זאת, הוא האם בעת ביצוע עבירה של ציד מתוך רכב מסווג, חייב הרכב להיות בזמן תנועה, או שדי בכך שהרי יבוצע מתחם רכב עומד, כשהמנוע אינו פועל. בבקשתנו נטען בנוספ', כי בית המשפט המחויז לא ניתן משקל מספיק, לעובדה כי בזרת האירוע נמצא גם תרミיל של רובה שאינו שייך לבקשתנו, כמו גם לטענתו של המבקש כי הואצד בשטח זה בעבר, בהתאם להירתו שניית לו. מלבד כל אלו, שב המבקש וחוזר על מספר רב של טענות, אשר העלה גם בערעורו לבית המשפט המחויז, ובهنן: הטענה כי נפלו מחדלים חמורים בחקירות המשטרה, כגון אי עיריכת מסדר לזיהויו של היורה; העובדה כי חקירות של המבקש התרחשה בשינוי של כ-5 חודשים, דבר אשר פגע ביכולתו של המבקש להתגונן מפני האישומים שיוחסו לו; הטענה כי מחדלי החקירה האמורים פגעו ביכולתו של המבקש לבסס את טענת האלibi שהעלתה; הטענה כי המבקש נחקר על ביצוע ירי בגבעת יבניאל, שעה שהעבירות שיוחסו לו בפועל, התרחשו, על פי הנטען בכתב האישום, בנסיבות המרוחקים 15 קילומטר ממקום יבניאל; והטענה כי התרמיילים שנאספו בשטח, נאספו ללא נוכחות העד קללי, ובהתוכנות הטלפוניות בלבד, קר שקיימת האפשרות שהם נאספו בפועל מקום אחר. "שאלת משפטית חשובה" נוספת שמעלה המבקש היא, האם ניתן להעלות טענת הגנה מן הצדק, במסגרת בקשה רשות ערעור. זאת, בהמשך לטענתו של המבקש, כי נוכח המחדלים שנפלו בחקירות המשטרה, יש מקום לזכות אותו, מחמת הגנה מן הצדק. לבסוף, נטען על ידי המבקש, השאלה, האם העד קללי, לפחות במקרה אחד, בימי חוקי, לציד בלתי חוקי, במקרה דנן, היא "שאלת זיהוי החוגלה". כאן נשאלת, לדידו של המבקש, השאלה, מדוע העד קללי, שלא הוכיח כי הוא עד מומחה, יכול ומוסמן לזהות חוגלה, והאם הזיהוי שלו מספיק לצורכי הרשעה בפליליים? נטען, בהקשר זה, כי קשר העין של העד קללי עם המבקש, לפי הגרסה שמסר העד, נמשך "זמן קצר מאוד". לאור האמור, נתבקשתי ליתן לבקשת רשות ערעור, לראות בבקשת רשות ערעור כנימוקי הערעור לגופו, ולזכות את המבקש מהעבירות שבנה הורשע.

7. ביום 7.8.2017, הוגשה תגובתה של המשיבה לבקשת רשות הערעור, במסגרתה נתען כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה לממן רשות ערעור ב"גלוול שלישי", אשר נקבעו בפסקתו של בית משפט זה. זאת שכן, לעמדת המשיבה, עסוקנן בניסיונו של המבוקש לערער על קביעות עובדיות וממצאי מהומנות, אשר נקבעו על ידי הערכאות הקודומות. גם לגופו של עניין, סבורה המשיבה, כי אין ממש בטענותיו של המבוקש. ראשית, טענתה המשיבה, כי אין כל סיג להתרבותה של ערכאת הערעור לשם תיקון מושגים של הערכאה הקודמת, ולפיכך, לא נפל פגם בעובדה כי בית המשפט המחויז יימק את הכרעתו, באופן שונה כמעט מההנחה שבה נקט בית משפט השלים. מה גם, שבעניינו, קר טענתה המשיבה, אין כל סתייה בין הנמקותיהן של הערכאות הקודומות. עוד טענה המשיבה בתגובתה, כי לשונה של תקנה 6(ד) לתקנות ברורה, ולפיה "די בכר שהצד האסור הטעצע מתוך רכב ממוני", ואין צורך להראות שהרכב היה בתנוועה, או מונע בזמן היר. יתר טענותיו של המבוקש, נדונו ונחוו על ידי שתי הערכאות הקודמות, ולפיכך, נדרשה אליהן המשיבה בתגובתה, "על קצה המזלג בלבד". בכל הנוגע לזרחיו של המבוקש, ציינה המשיבה, כי מצוי זה נקבע על יסוד זיהוי ודאי של המבוקש, בהינתן תיאורו של היורה, אשר מתאים לתיאור המבוקש, לפי התרשומות הערכאות הקודמות. כמו כן, טענתה המשיבה, כי הגרסה שהմבוקש עצמו מסר שללה, הלכה ולמעשה, כל אפשרות סבירה לשימוש של אדם אחר ברכבו, שעזה שהמבחן ציין כי הוא ובנו הם היחידים משתמשים ברכב, ובהינתן העובדה כי המבוקש שלל את האפשרות שבני יצא לציד, בציינו כי אין לו גישה לרובה. זאת ועוד, נתען כי עד חקלאי מסר כי היורה היה אדם מבוגר, ושלל את האפשרות כי היורה היה קירח, ובכך נסתירה האפשרות שמדובר בבנו של המבוקש,

העונה על תיאור זה. לאור כל אלו, טוענת המשיבה, כי יש להורות על דחיתת הבקשה לרשות ערעו.

דין והכרעה

8. מושחתת היא ההלכה, לפיה בבקשת רשות ערעו ב"גלוול שלישי" התקבל במשורה, ובמקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית נכבה, או סוגיה ציבורית רחבות היקף, אשר חורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשת; או כאשר קיים חשש ממשי מפני עיות דין או אי-צדק מהותי שנגרם למבקר (רע"פ 6628/17 חברת עובידה ליד נ' מדינת ישראל (27.8.2017); רע"פ 9420/16 שמואל נ' עמר (14.8.2016) (16.1.2017); רע"פ 5440/16 מדינת ישראל נ' עמר (14.8.2016)). חרף ניסיונו של המבקר שעתות על בקשתו נופך עקרוני, שכונעתי כי הבקשה אינה נמנית על אותן מקרים המצדיקים מתן רשות ערעו. זאת, לאחר שהבקשה אינה מעלה שאלת משפטית של ממש, או סוגיה בעלת השכלות ציבוריות רחבות היקף; ולטעמי, היא אינה מעוררת חשש מפני עיות דין או אי-צדק ממשי שנגרמו למבקר. די להורות על דחיתת הבקשה.

9. לעומת זאת, אתיחס בקצחה לטענותיו המרכזיות של המבקר. השאלה המשפטית הראשונה המתעוררת במקרה זה, לדידו של המבקר, היא האם רשאית ערכאת הערעו, לנמק את הכרעת הדיון בדרך שונה קמא, ולמלא את מה שהחסירה הערכאה הדיונית? אין ידי לקלט טענה זו, בהינתן הגישות הקוניה לערכאת הערעו, לתקה טעויות שנעשו בערכאה הדיונית, גם אם אין שנייה בתוצאה הסופית. גמישות זו באה לידי ביטוי, למשל, בהוראות סעיף 215 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חсад" פ) הקובע, כי "בית המשפט רשאי לדחות ערעו אף אם קיבל טענה שנטענה, אם היה סבור כי לא נגרם עיות דין"; או בסעיף 216 לחсад" פ, המבהיר כי "בית המשפט רשאי להרשיע נאש בעבירה שאש灭תו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו, אף אם היא שונה מזו שהורשע בה בערכאה הקודמת, ואף אם אותן עובדות לא נטענו בערכאה הקודמת, ובלבד שניתנה לנאש הזרמנות סבירה להtagונן". משכך, אף לו קיבל בית המשפט המחויז את טענותיו של המבקר, כי הרשות מבוססת על ראיות נסיבותות, שעה שבית משפט השלום ראה אותן, בשגגה, כראיות ישירות, אין כל פגם בכך שבית המשפט המחויז ניתח את הראיות הנסיבתיות, והחליט לאשר את הרשותו של המבקר בעבירות שיויחסו לו בכתב האישום. בעניינו, בית המשפט המחויז ציין בפסק דין, כי הוא נדרש לנתח הראיות על בסיס היותן ראיות נסיבתיות, ולא ישירות, וזאת על מנת "להפסיק דעתו של בא-כח" המבקר. אשר על כן, כודקת המשיבה בתגובהה, כי המבקר אינו יכול להיבנות מטעון זה, ולטעמי אין סתירה אמיתית בין הנמקותיה של הערכאות הקודמות.

עוד אוסף, כי איןני רואה לקבל את טענותו של המבקר בדבר אופן הנition הראוי לעברת הצד מtower רכב ממונע. כפי שציינה המשיבה בתגובהה, לשונה של תקנה 6(ד) לתקנות ברורה, עת נקבע בה כי: "לא יצד אדם מtower כל רכב ממונע אלא אם כן אושר לו כאמור, בהיתר צידה למטרות של שמירת האיזון בטבע, מניעת נזקים לחקלאות, או מחלות מדבקות באדם או בחו; היתר צידה כאמור לא אפשר ירי מכל רכב שהוא בתנועה".מן הסיפה של התקנה עולה, כי ירי מכל רכב המצוין בתנועה, אסור גם למי שקיבל היתר לירוי מכל רכב ממונע. מכאן נובע, כי ללא היתר מסוג זה, אסור לבצע ירי מtower כל רכב ממונע, גם כאשר הרכב אינו בתנועה, ולטעמי אין כל נפקא מינא לשאלת האם ממונע הרכב היה קבוע או שמא היה מונע. אציין בנוסף, כי אין כל ממש בטענותו של המבקר, לפיה על פי ניתוחו של בית המשפט המחויז די ברכך "שzeitig" ינגן ברכבו בטור שטח, כשברטותו רובה", על מנת להרשייע בעברת ציד מtower רכב ממונע. ברי, כי על מנת לעמוד בסוד הצד, נדרש כי האדם יבצע ירי מtower הרכב, ובעניינו, אכן הוכח, מעבר לספק סביר, כי המבקר ביצע ירי כאמור.

10. יתר טענותיו של המבוקש נסובות, עיקרן, על מצאי עובדה וקביעות מהימנות שנעשו על ידי הרכאות הקודמות, שעה שידוע כי, ככל, הרכאת הערעור לא תעורר בקביעות מעין אלו, קל וחומר כאשר מדובר בערעור, ב"גelog שלישי" (רע"פ 4072/17 חלפון נ' עיריית תל אביב (13.6.2017); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016); רע"פ 1374/13 פלונית נ' מדינת ישראל (26.2.2013)). אם לא די בכך, הרי שטענותיו האמורות של המבוקשណדנו ונדרחו לגופן על ידי הרכאות הקודמות, ולהתרשותם, הבקשה שלפני מהו ניסיון מובהק לעורר "מקצת שיפורים" לתוכצת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 5416/17 בר נוי נ' מדינת ישראל (30.7.2017); רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד הtmp"ת (14.11.2016); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016)). לאור האמור, אין ראה מקום להידרש לטענות אלו לגופן, פעם נוספת.

11. על יסוד האמור מכלול, הבקשה לרשות ערעור נדחתה בזאת.

ניתנה היום, ו' באלו התשע"ז (28.8.2017).

שפט